

UN ARTICLE SOBRE LA PRIMAVERA

He intentat escriure un article sobre la primavera. Com cada any. Jo escric un article sobre la primavera com aquell qui no fa res. Hi ha una temàtica periodística que ha assolit, a través del temps, la categoria d'inevitable. És la de Festa Major, la de Nadal, de tardor o de primavera... Sempre ens havia semblat lògic, fins i tot imprescindible, que les giragonses del temps anessin seguides d'una sòlida elucubració mental de caire periodístic. Els que escrivim en revistes locals, quan s'acosten aquesta mena d'efemèrides, preguntem sempre al director:

—Senyor Quimet, que faig l'article de primavera?

I el senyor Quimet contesta sempre que sí, que naturalment i que només faltaria.

No és estrany, doncs, que el meu desfici informatiu, avui, s'hagi decantat cap a aquesta mena d'elaboració literària. Comprenia que era d'una urgència vital comunicar la gran notícia de l'arribada tàctil de la primavera i les magnífiques conseqüències que el fet podia produir. Constatar en forma més o menys lírica les excel·lències del temps, cantar les meravelles d'aquesta situació ambiental delicada i tèbia, esbombar als quatre vents que s'observa una floració multitudinària de la població vegetal, m'ha semblat d'una necessitat indiscutible.

Ha estat en posar-me a escriure, abocat a l'exuberància del paisatge, que m'he adonat de l'absoluta inanitat del meu propòsit. És ara, precisament, que comprenc el que des del primer moment hauria d'haver copsat com una realitat meridiana: un article sobre la primavera, als nostres dies, no interessa ningú. Parlar de la primavera en plena efervescència de problemàtiques culturals, socials, polítiques i demogràfiques és d'una frivolitat inconscient.

És clar que la intenció és bona. Hom parla de la primavera perquè creu que n'ha de parlar, perquè la toca i la sent a cada giravolt i cada cantonada. Hom parla de la primavera com podia parlar de l'amor lliure o de la repoblació forestal: per necessitats literàries i conviccions informatives. Però hom s'adona, de sobte, que trepitja un altre terreny, que la premsa de la capital viu una inquietud incompatible amb les sensacions purament visuals, o olfactives. Que si, en altre temps, la primavera i la lluna feren les delícies d'auditoris selectes i intel·lectuals, avui l'interès va per altres camins i respon a d'altres estímuls.

Hom que, a la seva manera, segueix les tendències periodístiques per allò «d'estar al dia» i respirar els aires cosmopolites de la nostra premsa, ha descobert aquestes noves orientacions i les estudia amb l'interès que cal suposar. No cal dir que hom observa una tímida especulació sobre el sexe i no deixa de pensar, com molta gent, que aquesta te-

màtica és interessant i divertida. També és ben remarcable el deteniment i exhaustivitat amb que s'estudia la qüestió tan delicada de si l'escriptor català ha d'escriure els diumenges a la tarda o els dilluns de bon matí. No és gens menyspreable el problema d'escatir si la gent que escriu és de dretes, d'esquerres o ambidextre.

En realitat, hom, que aspira a construir un article consistent, està temptat d'emprendre pel seu compte el problema de les generacions, amb estudi de les influències que trasbalsaren la llet de les mares i dides durant la lactància dels infants (en aquest sentit caldria pensar que si existeix una generació perduda és perquè va haver-se de mamar el dit). I queda per al final el recurs de l'entrevista. L'entrevista no es pot fer amb qualsevol. L'entrevista s'ha de fer amb una persona coneguda, si pot ser de conviccions determinades, decidides. La solució de l'entrevista és d'una eficàcia periodística remarcable, infallible. Hom descobreix, extasiat, el que pensa la gent important de la gent important, quina és la problemàtica que presenta la problemàtica, s'esbrinen les possibilitats del país com a país, s'opina sobre les opinions, s'arriba a la conclusió que és arriscat concloure res... Si afegim a la sucositat del diàleg una espurna de malícia, unes observacions sobre la forma de seure de l'entrevistat, del riure de l'entrevistat, de com diu si senyor l'entrevistat, s'obté una pàgina d'allò més suculent.

Fins arribar en aquest punt, jo no havia descobert cap mediterrània. Fins arribar en aquest punt la idea de fer un article sobre la primavera encara em semblava hipotètica, però possible. Ha estat ara, després d'una pausa lògica, que he fullejat premsa periòdica important. M'adono que la temàtica de l'entrevista està arribant a un punt d'inflació. Que surten massa senyors que parlen d'altres senyors i que, tot plegat, va agafant un aire de deliciosa xafarderia. Sembla que tots plegats ens hàgim assegut a veure qui fa el cap més gros. I que en aquesta constatació ens embadalim. I que quan descobrim qui fa veritablement el cap més gros, tots plegats exultem i ens donem copets a l'espatlla. Potser ha arribat el moment de tornar a començar. Jo diria que és hora de tornar a dir allò de:

—Senyor Quimet, vol que faci l'article de primavera?

Mentrestant, esperem. Escoltem les opinions de la gent important. Disfrutem de les afirmacions taxatives i rotundes. És extremadament divertit. De la primavera ja en parlarem l'any que ve. Ara som al moment delicat de descobrir, de pàgina en pàgina, d'entrevista en entrevista, qui té la sort o la desgràcia de passejar el cap més gros.

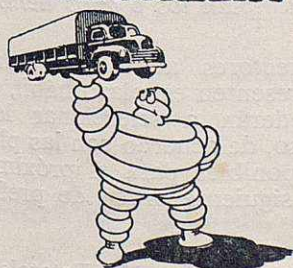
Demà serà un altre dia. És hora de tancar portes. Només voldria dir-vos, de passada, que la terra baixa té una vibració nova, una expansió verda i fecunda, estrictament primaveral...

Jaume Farriol

AGENCIA OFICIAL

Servicio Oficial de MICHELIN
para Granollers y Comarca

MICHELIN



Neumáticos Dalmau

Recauchutados, Reparaciones, Rayado, Equilibrado, Llantas
Neumáticos, Tractor industrial, Moveras de Tierra.

Siempre al servicio de las ruedas de su vehículo con personal especializado

Travesía Jorge Camp, Nave 2

Teléfono 270 11 47

GRANOLLERS

